

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Secundus. Quod contemplatio, quae fit per nudam abstractionem cum falso otio, deducat ad Luciferi propriam complacentiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

ARTICVLVS PRIMVS.

Quid sit contemplatio modi negatiui.

Contemplatio modi negatiui, est firmus animi intuitus in diuinitatem directus per reiectionem & transcendendam sensitiui amoris. firmus intuitus in diuina directus est communis contemplationi vtriusque modi: natura enim contemplationis mysticæ est. Deum firma attentione videre, & simul amare; quod autem sensitiuum amorem transcendat, differt à modo amorosæ contemplationis, quæ in benedictionibus dulcedinis operatur.

Cæterum hoc loco obseruandum venit, mysticum in quocunq; tandem modo procedat, scilicet vel via affirmationis, vel negationis, qua vel dicit in seipso Deus est potens, æternus, summum Ens & Bonum: vel negat in seipso Deum esse ita potentem, æternum; sed magis excellentem, quam concipi possit; interea dum affirmat, modicum, aut nihil prodesse negationem, & similiter dum negat, affirmationem non esse opportunam. quia in praxi secundum hoc, quod magis cuique in Nunc præsentem reale est; semper vtilius, & verius proceditur. Cum autem circa contemplationem, quæ per negationem fit, abusus, & damna irrepant, consequenter dicimus,

Quod contemplatio, que fit per nudam abstractionem cum falso otio, deducat ad Luciferi propriam complacentiam.

a 3. p. c. 6.

ARTICVLVS SECVNDVS.

Ad abstractionis malæ, bonæque lucidam cognitionem, sciendum est modum contemplationis negatiuum, quo mysticus sua interiora, ab omnibus, quo sunt, & quæ non sunt, denudare, & abstrahere solet, diuersimodè contingere. Primo, quando actu abstrahendo, simul aliud à passionibus, vel imaginatione, sub viuaciori amicitate, quam sit ipsa abstractio, representatur; quod est distractionis molestiam sentire, vel animo inuito alio duci; & fragilitati humanæ condonandum. Secundo, quando varij actus denudationis, nulla quidem passione interturbantur; attamen in sua ad Deum conuersione, nihil realis communionis diuinæ naturæ vitaliter consequuntur; sed post varios actus auersionis, & conuersionis intellectualiter exercitatos, tandem obscura, & ponderosa cæcitate inuolutum, languidum, & actuali, vitaliq; diuina fruitione destitutum relinquunt contemplantem. id quod paulò minus, quam quotidianum est apud illos, qui post abstractionem, & conuersionem ad Deum, firmi consistere volunt, in dicta conuersione nihil agentes, nisi retinendo phantasma quoddam resultans ex illa conuersione, & vix vtcunq; benè afficiens; atq; ideo à tam nocuo otandi modo, prouidè absterret Candtfelt a nosler dicens [desistio, seu cessatio ab operatione non potest cum fructu, & in Deo à sola anima fieri; Verùm, & operatio Spiritus diuini est

est necessaria, vt eleuentur, & suspendantur eius potentia, & ab operatione naturali cessent, ac velut in Deo exspirent. Vbi complures animę hallucinantur, quę sine Dei eleuatione, & attractione cessantes ab omni operatione, manent quidem in aliqua abstractione, verum naturali tantum, & proprii spiritus, eandem tamen supernaturalem arbitantes, & falsum otium vt vnionem cum Deo accipientes.] Tertio, quando quis post conuersionem, elicitam de Deo similitudinem reuerentiali amore, cum quieta resignatione, quasi indifferenti intuitu retinet, & simul actualiter Deum vt primum & summum bonum silentiosè sibi repręsentat, non amplius abstrahendo, quamdiu ita continuare permillum fuerit: tum enim trinarum distinctione, & actualitate, etiam ignoranter, & naturali ordine fruitionem debitè continuaret. Quarto, quando ex omissione iam dictę operationis, assuefacit se continuę abstractioni; in tantum, vt finaliter etiam Dei oblitus, actu tamen in se viuat, contempletur, beneque constituatur, absq; simultanea memoria Dei, & primi boni, quod reuera est seipso in semetipso frui, & proprię naturali essentia, quę in se immutabilis, incorruptibilis & pulchra est, inhęrere. quapropter cum ipsum nudum [intelligere etiam propter suam operationem sit delectabile,] si quis in proprii Spiritus,

& sui ipsius essentia, pro vt in natura spiritali, nulla indigentia tristatur, nullamq; contrarietatem habet, quidpiam Dei memoria simul non conditum contempletur, ab eoq; absorbeat; subtilem, & magnificam oblectationem consequetur: [oblectatio enim, quę est in contemplando nihil habet contrarium,] vt ideo maximam rei contemplatę inducat complacentiam; præsertim si ingenij subtilitas, corpus benè dispositum, & humores temperatos inhabitet. & hæc verè propria, & alia Luciferi, seu Angelorum Apostatarum complacentia est, & peccatum, ac damnationis causa. Nam Lucifer Deo similis esse concupiuit, non quod speraret se posse cælum, & terram creare, aut crederet, se ab æterno fuisse, aut suam naturam in ipsam naturam diuinam se posse transformare, de his enim, & similibus euidentem habebat notitiam contrariam; sed in naturę suę excellentia, subtilitate, ac spiritualitate qua nulli miserię subiciebatur, se ipsum contemplan; voluit esse similis Deo per fruitionem proprię beatitudinis, independentem à recognitione, reuerentia, cultu, adoratione, obedientia, subiectione Dei, sui que in diuina beatitudine perfectione.

Qui ergo via abstractionis ita procedunt, vt sese ad contemplationis delectationem reflectentes, inueniant aliquem Dei non fuisse gustum, aut me-

L 2

moriā;

a Vt supra dict. Decif. 7. art. 8. b S. Thom. con. gent. l. 1. c. 90. c Vt Arist. Topic. l. 1. c. 13.

moriam, habent vndè sibi prospiciant, quod si vterius aduerterint, proprii spiritus esse oblectationem, se seque pro libitu abstrahere posse, absque comite actuali diuina recordatione, credantque se iam omnem spiritus perfectionem assecutos esse, iustis quoque non esse legem positam, seque supra virtutes, & leges constitutos esse; examinent quæso, an ex illis sint hominibus de quibus *a* Rosbrochius singulariter conqueritur dicens; [essentia nostra semper viuit, intuetur, ac propendet in creatæ nostræ substantiæ originem, vbi nos viuimus ex Deo ad Deum, & in Deo, & Deus in nobis. Et quia in nobis omnibus ex natura inest, quidam etiam eam absque gratia, absque fide, & sine vlla virtutum exercitatione, possunt intellecta vtcunque apprehendere, qui quidem sunt homines otio dediti, atque in seiplos introgressi, seu introuersi super imagines sensitiuas in nudam suæ essentiæ simplicitatem, illicque se beatos, & sanctos; quidam etiam se Deum esse autumant; neque quidquam alicuius pensi habent, siue bonum, siue malum, modo se formis, & imaginibus denudare, & in nudo suæ essentiæ otio inuenire, ac possidere queant. hi planè homines sunt fallaces, perfidi, ac infideles] nam in [omnibus hominibus *b* ex natura inest otium, & cessatio ab o-

peratione interna, sed qui delectatur ibidem quiescendo, paulatim superbit, sicut Angeli per conuersionem ad naturalem pulchritudinem conuersi ibidem quieuerunt. & illam prætentia in Deum elegerunt, vndè Dæmones facti sunt] sic Begardi & *c* Rurepulini, dum sequebantur affectus suos, sine regula, & ordine, postposita lege Christi; præsumptio nequissima præcipitauit eos, vt dicerent, hominem postquam ad pacem tranquillam spiritus peruenisset, absolutum esse legibus diuinorum præceptorum, quam pacem cauabat in eis Angelus Satang transfigurans se in Angelum lucis, hoc modo similans pacem valdè similem illi paci, quam Apostolus dicebat omnem exuperare sensum.

Porro de diuersis scelestissimis modis, quibus sathanica fascinatione inescati homines, falso otio in acumine mentis oblectantur, de nudo suo esse spiritali longa fit narratio à *c* Rosbrochio; qui adducit etiam eiusmodi spirituales, nec diuina, nec humana præcepta, quidquam æstimare, & absque vlla conscientia, & peccati stimulo carnalibus cupiditatibus satisfacere, tanquam statui innocentia restituti, vbi omnia ipsis licita sunt. & certè Rosbrochio quondam vix credendum videbatur, homines sub pietatis specie in tantam iniquitatis voraginem cadere posse: donec

Anno

a Spec. sal. ætern. c. 18. *b* Item Rosb. l. 2. spir. nupt. c. 76. *c* Gerson Th. myst. conf. & l. 2. de orn. spir. nupt. c. 76. vsque ad finem.

Anno 1630. in quodam regno, similes omnino vtriusque sexus cultores reperiri didicissemus, & seductores. Et hi quidem iuxta Tauleri iudicium [diabolum a quendam sibi assidentem habent, prohibentemque, & repellentem ab eis omnes, tam cogitationes, quam modos, seu instituta, quæ pacem ipsorum infringere possunt, vt in hac eos falsa pace detineat & postea secum ad æternam abducat perturbationem, ad ipsum videlicet infernum suum] Et licet sub lege non sint, qui spiritu ducuntur, & exercent fructus spiritus, qui sunt charitas, b gaudium, pax, patientia, benignitas, bonitas, longanimitas, mansuetudo, fides, modestia, continentia, castitas; at tamen lex est aduersus eos, qui faciunt opera carnis; quæ sunt, fornicatio, c immunditia, impudicitia, luxuria, idolorum seruitus, veneficia, inimicitia, contentiones, æmulationes, iræ, rixæ, dissensiones, sectæ, inuidia, homicidia, ebrietates, commestationes, & his similia; qui enim talia agunt, regnum Dei non consequentur.

Ex hiscè iam, & similibus veiliter colligat contemplator, & qui salutis suæ, ac mystici profectus amans fuerit; num periculo vacet, quod incipiens, vel proficiens, & nondum per statum priuationis ab inordinato amore purgatus, quin etiam omnis, quicumque necdum per supernaturale donum intellectus, aut sapientiæ animum sanatum à Deo consecutus est; per viam negationis continuò procedat: & an non frequen-

ter ex simili abstractione in obscurum, & ponderosum tædium, distractiones vanas, & varias concupiscentias, loco puræ & diuino gustu perfusæ contemplationis diffluat: testis sit ipsa praxis, neque enim certior, & ad oculum magis conuincens ratio adduci potest. pia ergò, vtilisq; contemplatio, & quæ d de sursum est sapientia, primum quidem pudica est, dein pacifica, modesta, suauis, bonis consentiens, iudicans sine simulatione, & æmulatione; certumque faciens quod [cum beatitudo e sita sit, non in habituali aliqua dispositione, sed in actuali, & vitali operatione; oporteat etiam vt ea operatio sit perfectissimæ facultatis, & perfectissimo modo fiat, & circa perfectissimum obiectum.] Vt autem constet circa quas operationes contemplatio negatiua versetur, consequenter dicimus,

*Contemplationem negatiuam actibus inter-
nis exercere fidem, spem & charita-
tem, diuisim vel con-
iunctim.*

ARTICVLVS TERTIVS.

NEgatiua contemplatio intermedias fruitiones transcendit quodammodo, & recta tendentia, ad absolutum aliquem conceptum, formam, & similitudinem fabricandam se se erigit, ac loco attributorum diuinorum, (quorum occupatione, & degustatione in contemplatione affirmatiua ad conceptum absolutum se promouet

L 3

myli-

a In Fest. & Aug. 1.1. b Gal. 5. c Gal. 5. d Iacob. 3. e Arist. 10. Eth. c. 7.